

4200.

Към робствата в науката кога ли
Ще се обърнем с погребален плач
И дипломираните канибали
Ще надарим със титлата „палач“?

Робията в науката започва
И свършва без побоища и шум
На местна и международна почва
Чрез присвояване на робски ум.

Откритията носят чиста слава
Обаче кой е техният баща?
Загадката загадка си остава
Сред тайните архиви на властта.

Робовладелецът с престилка бяла
Е горд на авторството със медала.

4001.

Дори след най-голямото изстребване
Все пак достатъчно живот остава,
За да мъсти чрез ново препогребване
На увенчаните с невярна слава.

Бе Пантеона на Марат квартирата
Съвместно с Мирабо, но краткотрайна,
На Франко, Ленин и Димитров дирята
Във Времето от всекиго е знайна.

Не са надеждна спирка мавзолеите
По пътя за към ада или рая
И даже Сталин – пръв сред дерибейте,
Отскоро увери се, че така е.

Това, за да не става със тираните,
Добре ще е да скачат във вулканите.

4202.

Астероидът, гръмнал динозаврите,
Отвори на бозайниците път
И те заслужено обраха лаврите,
На земния живот да са цветът.

Летяха прилепите из просторите
И китове браздяха морска шир.
А скоро на човеците моторите
Преобразиха целия Всемир.

Бозайници им бяха божествата
(Това в музея аз можах да видя),
Те вярваха, че Бог име е баща,

Но в името на Истината свята
Баща им всъщност бе Астероида,
А родна майка бе Случайността.

4203.

Фашизмът с комунизма по роднински
Си спретнаха Световната война,
В която сблъсъците исполински
Изпепелиха не една страна.

Дори за философа беше ясно,
Че произлизат от едно тесто,
Но земното кълбо им беше тясно,
А да порастне не поиска то.

Спечелилият пирова победа
С бесило падналия награди
И братовчед обеси братовчеда,
Богатството му за да наследя.

Но аз, макар и в бита територия,
Останах жив при първия и втория.

4204.

У нас приключва изборният ден.
Кой побеждава, кой е победен?

Настъпва чудо – всички победители!
Възторжени са радостните жители,

А всеки в настоящия момент
Е горд със своя изборен процент

И както след Христовото причастие
Се радва на демократично щастие!

За пълния със политика свят
Подобен феномен е непознат,

Но се приема с нужното внимание,
Дори с желание за подражание.

Победата безспорно е голяма!
Най-важно е, че победени няма!

4205.

Столо-клатурата в номенклатурата
Е силно застрашителен симптом,
Той сочи грешки в човекодресурата
Сред образцовия партиен дом.

Дали е нещо сбъркано с рушветите?
Рушветовзимането без предел
Е, както лесно може да се сетите,
Примамлива, но и опасна цел.

Или сгъстяването на роднините
Покрай обществената кърсофра
Е скарало червените и сините
При сделката за царската гора?

При всеки случай, столът щом се клати,
Началникът на него ще си пати.

4206.

При всяка атака Простака не чака
Да види кой прав е, кой крив,
Защото го пазят лъчите на мрака
И с тях той се чувства щастлив.

Нахалството често му служи за Разум,
А Глупост – съюзникът скъп,
(Възпята от гения чист на Еразъм)
Го пази в лице и във гръб.

Победно напред той понася се смело,
Орисан да е господар,
На цели републики да е начело
С младежка, негаснеща жар.

И все пак, далеч съм от него аз, вместо
Да бъдем във обща компания често.

4207.

Не знаеше душицата му клета
Защо се влюбва само във момчета

И той след дълга вътрешна борба
Да бъде прям не се поколеба.

Прибра се в къщи, пи една ракия,
Свенливостта чрез нея за да скрие,

И пред обичащия го баща
Да изповяда всичко обеща.

Баща му слушаше речта му късна
И нито за момент не го прекъсна.

„На гейството се радвай! Според мен
Ти гей си, от съдбата надарен!

Аз чудя се защо не съм те пратил
Да следваш за министър председател...”

4208.

Едно стомашночревно съществуване
Е щастие за целия народ,
Без екзистенциалното умуване
За смисъла на нашия живот.

Какво е благородното стремление
На вездесъщия човешки дух,
Ако се съпостави за сравнение
С човек за всякаква духовност глух?!

Но той е масата! Да, незначителна
Е всяка друга сила по процент
И нейната реалност е съмнителна
За родния полуинтелигент.

Подобно правило (у нас всевластно)
При всички избори изпъква ясно.

4209.

Защо несправедливостта нараства,
Макар че с нея бори се светът,
А тя над него безразделно властва
И храни се със неговата плът?

С какво успява все да побеждава
Във всяко село и във всеки град?
Навярно със това, че обещава
Успех не в рая, а на този свят.

Кълнат я явно, тайно я подкрепят,
И крият се под нейната стреха,
За да изпитат сладостния трепет,
Роден от сливането със греха.

А аз ще продължавам да се чудя
Защо светец им е Апостол Юда.

4210.

Повтаряно от всичките военни е
(като омръзнало стихотворение),

Че те, обединени и единни,
До смърт ще бранят своите родини

Обаче според скромното ми мнение
Тук има важно недоразумение –

Как е възможно някой да пострада,
Щом никой никого не ще напада

И частите армейски многочислени
Са всъщност непотребни и безмислени?

Въпросните съждения, за жалост,
Макар и верни, казвам ги на халос,

Защото тягата към разрушаване
Не се лекува само с разсъждаване.

4211.

Предавах само себе си единствено,
Но правех го редовно, неведнъж,
Когато по митингите безчинствено
Със песни славех вожда вездесъщ.
Когато честни хора бяха бесени,
аз се укривах като жалък плъх
И с жалки мисли, от страха понесени,
Не смеех волно да поема дъх,
Но заедно със всички мирни жители
Скандирах „Сталин, Тито, Димитров” –
Световните велики победители –
Приемници на нашата любов.

Така оформен се добрах дотук,
Но уверяват ме, че днес съм друг.

4212.

Със Бог ни свързва „образ и подобие”,
Но връзката ни е в една посока...
Не зри ли Бог, че сбирщина от роби е
Светът и че съдбата е безока?

Намират ли се в рая райски болници,
Кой плаща им и как функционират?
А може би най-бедните неволници
Повторно смърт за себе си избират?

Самият Бог, при нужда от лечение,
Сам ли изписва нужното лекарство
Или молитвено започва бдение
Из целокупното небесно царство?

С молитви се лекува и у нас,
Но и при тях заплаща се на час.

4213.

Обилна справедливост вредом пръска
На правдата могъщият звънец
Чрез святата хилядолетна връзка
Между правозащитник и крадец.

Обречени на общност неразделна
Те дружно тачат славния Закон,
Единият с покорност безпределна,
А другият го ползва за заслон.

Кое ги свързва неразривно здраво?
Моралът или някой идеал?
Но никой в наказателното право
Ответ да ни даде не е успял.

А някъде из бездни с тайни скрити
Се чува изненадващ вик: „Парите!”

4214.

След безпощадно дълго размишление
Постигнах важно умозаклучение,

Че Истината, бавно удушена,
Налага се да бъде възкресена

И нейната природна изключителност
Да се превърне във производителност,

Тъй както не отскоро из страната
С такова право ползва се Лъжата,

А ще отпаднат всичките „народни”.
„Заслужили”, дори „международни”

И другите съмнителни названия,
Спечелени в партийните събрания,

За да остане (рядък феномен!)
Най-прелестното звание „почтен”.

4215.

*Бих Ви мразил повече, ако Ви
презирах по-малко.*

(Ж.Ж.Русо към Волтер)

Завоевателите на величие
Да станат знаменити са успели,
Но нужно ли е с ядно злоезичие,
Да ни разкриват скъдните си цели?

За мен несъвместимостта на гения
Със други гении изглежда странна,
Когато е вградена в изречения
С ненавист, наранително подбрана.

Какви са шеметните им пристрастия?
Безсмъртието ли не им достига?
Или със устрема си към всевластие
Ще украсят поредната си книга?

А може би на Бъдното пред взора
Доказват, че и те са всъщност хора?

4216.

Приятелство и разочарование
Редуват се в човешкия живот –
Едното радост, другото страдание
За къс или за дълъг период.

Красят света големите приятелства,
Излъчват праведност и красота,
Но трансформирането им в предателства
Е тяхната характерна черта.

Цените са предмет на договаряне
По силата на непризнат закон,
Една от друга те са изпреваряни
И често стигат до над милион.

Не само у дома, но и във странство
Над всичко е пазарното стопанство.

4217.

Бе време разделно, когато ченгета
Нахлуха в науката с вой
За ужас на тази нещастница клета,
Осъдена днес на застой..

Опрофесорени те бяха веднага
С печата червен на ЦеКа
Под образа як на червена тояга
В могъща червена ръка.

Червеният бурен безбурно покълна
И всичко полезно уби,
Покрусата беше безспорна и пълна
С цената на много съдби.

За тази зараза неизкоренима
Лечение няма и няма да има.

4218.

Бе старата библейска преизподня
Една пустиня някаква безводна,
Прибрала цялата греховна сган,
За да я мъчи с огън и катран.

Но Бог отскоро я модернизира,
Мъченията електрифицира,
Развя със сърп и чук над нея флаг
И адът заприлича на „ГУЛАГ“.

Инжекции с отрови психотропни
Смениха почините допотопни,
А отстраняването на очи
Се прави вече с лазерни лъчи.

За надписа е лесно да се сетите:
„Добре дошли в Страната на Съветите!“

4219.

Увличат ме словата на Белински
И безпощадната му яснота
Без термини на гръцки и латински,
Използвани от посредствеността.

Отделям го от днешните търгаши
С откраднатото звание „критик”,
Делящи се на „ваши” и на „наши”,
Щом стане дума кой е по-велик.

Хвалебствия чрез одите във проза
Ме поразяват със език нечист –
Те носят не прослава, а угроза
За всеки предумишлен комунист.

Но той, до смърт подвластен на Лъжата,
Приема я за Истината свята.

4220.

Във изречения до смърт заплетени
Словата ни мълчат,
Непроизнесени и непрочетени
Дълбоко ще заспят.

Ще бъдат вероятно рециклирани
Под форма на кашон,
На кашкавал, брашно и сирене,
За да дадат подслон.

А мислите сред тях заключени
Ще литнат надалеч,
Та някои чуждопланетни учени
Да чуят родна реч.

И всички графомани доброволни
Ще бъдем с тази новина доволни.

4221.

Невинни плащат за невинността си
През целия невинен свой живот
И пред църковните иконостаси
Благодарят за робския хомот.

Разчитат на блажената задгробност,
С която вярата им ги теши,
Разкрита до последната подробност
От Този, който нивга не греши.

А вярата идейна, но бездейна,
Е за тирана небесен дар,
Тя дава му способност чудодейна
На робите да бъде господар.

Тираните, и звани и незвани,
Невинност е призвана да ги храни.

4222.

Защо ли Истината не престава
Безспирно да променя своя лик?
При учения твърдост проявява,
Но гъвкавост при всеки политик.

Във политиката, е най-пластична,
Злато-зависима в голям размер
И идеологична, но различна
За сиромах и за милионер.

Законен съд призван е да я пази
И той, че ще я пази, дава вид
От идеологически зарази,
А има ли в света по-силен щит?!

Повреди ли се, тя подслон намира
При философ, за да я ремонтира.

4223.

Къде, кога и как е Свободата
Обременила земния живот?
Духът ѝ из планетата се мята
И често се превръща в ешафод.

Навярно е възникнала в затвора,
Под форма на изстрадана мечта,
Маймуните, превърнали се в хора,
Не подозирали каква е тя.

И оттогава взима кръвна такса
От хвърлящите се за нея в бой,
Те не разбират работите как са,
Но се гордеят с титлата „герой“.

А тя чрез призрачната си незримост
Осъществява неосъществимост.

4224.

О, как блести с космична светлина
Измамата „Научен комунизъм”!
Аз заплатих ѝ кървава цена
За правото във ада ѝ да влизам.

Там сгромолясването бе летеж,
За висш закон се славеше Лъжата,
Боготвори я колкото си щеш –
Така ще станеш жрец на Свободата!

И аз я предано боготворях
И ето ме – останах жив в замяна,
Нима е грях човек да го е страх?!
Страхът не се подава на забрана.

Той, вярно е, не допринася слава,
Но с него може да се оцелява.

4225.

За стихове на лудите поети
Добре е и четецът да е луд
И лудостта над всичко да засвети
С отблясък на сияен изумруд.

Пречистена чрез думите без смисъл,
На скрити мъдрости е символ тя
И пътен лист, за който я е писал
Към царството на висша красота.

„Творбата е като Вселена цяла!”
Възкликва също лудият критик,
Дарявайки чрез своята възхвала
Твореца със изкуствен звезден миг.

От напъни такива без умора
Се възхщават и нормални хора.

4226.

„Как лесно е да осмъртя човек!”
Възкликнал Каин след смъртта на Авел
И този вик ехтял е век след век,
Братоубийството навред прославял.

Убийствата нараствали безспир,
Обагрjali със кръв море и суша,
А проповедите за траен мир
Кой вещ убиец е готов да слуша?!

По силата на сатанински план
Историята всички е прочула,
Атила, Хитлер, Сталин, Тамерлан,
Наполеон, Пол Пот и Калигула...

Дали Съдбата скоро ще отсъди
Кой шампион-убиец нов да бъде?

4227.

Захвърлен в бъдещето ни далечно
Линее българският идеал,
Осъден на затворничество вечно
(Или на смърт?) преди да е живял.

Огромна социална центрофуга
Отвя далеч народа угнетен,
На други в странство за да е прислуга
До сетния си безотраден ден.

Премазваха ни чужди, наши, ваши
С жестоката си ненаситна стръв,
Царе със комунисти и дружбаши
Опиваха се с българската кръв.

Не щем за съпротива и да чуваме
От радост, че все още съществуваме.

4228.

Те двама бяха две врати на ада,
Диктаторът и щатният поет,
Върлуваха съвместно без пощада
Във името на бъдещия ред.

В омразата бе страшната им сила,
Прилагаха я без да я пестят
И се оказа, че е покосила
Човеци доста в адския си път.

Единият – роден да разгромява,
Превърна волята си във закон,
А другият зае се да възпява
Делата му под адски небосклон.

И всеки схвана в този хубав свят,
Че няма нужда от задгробен ад.

4229.

...от злости помолодел.

(В.Шукшин, "Экзамен")

Чрез любовта натрапват ни религии,
А после чрез омразата – държава...
И всеки окован чрез тях с вериги е,
Внушавайки си, че ги управлява.

Защо омразата ни е наследствена,
А ненаследствена е любовта ни?
Коя причината е непосредствена
Човек с омраза любовта да храни?

Навярно нейде в нашто подсъзнание
Се крие на въпросите ответът
И само в дни на страшни изпитания
Словата му заветни ще засветят.

А дотогава с дух непобедим
С омразата греха си ще делим.

4230.

Хилядолетието си изниза
На времето невидимата връв
И вкара с ново време нова криза,
Която да наситим с нова кръв.

Какъв безпримерен кръводарител
Е нашият биологичен вид!
Земята, своя древен прародител,
Подхранва само с кръв и динамит.

А чудото, Човек че оцелял е,
Ехти из Космоса на дълж и шир
Защото във войни и идеали,
Той сам въвлича себе си безспир.

И с право Космосът въпрос задава
Задълго ли това ще продължава.

4231.

Обвеяна от светлата съвременност
Грижовно математиката бди
В очакване с мисловната си бременност
Порядък за Човека да роди.

Но той посреща със съпротивление
Неведомите му до грях числа,
Защото вижда в тях ограничение
На волност, чакана, но не дошла.

Добре му е да си живее в ручея
На явни политически лъжи,
Макар че своето благополучие
На математиката той дължи.

А тя, днес неподкупна, като бог,
Напътства го от своя трон висок.

4232.

Поетът е изпратен на Земята
Със мисията странно сериозна –
Той призоваван е чрез красотата
Да обрисува истината грозна.

С войни, с убийства в кървава грамада,
Човеците той трябва да учуди,
Но тъй, че естетическа наслада
В душите им да може да пробуди.

И той успява. Бойните кланета,
Възпявани са с преданост красива
И част от славата им към поета
Съвсем нормално е да се прелива.

На творчеството тайната магия
Навярно именно в това се крие.

4233.

Защо ли, свързани с най-тежки грешки,
Са Революция и Свобода?
През всичките столетия човешки
Навред чертаят кървава следа.

Освен кръвта те нямат връзка друга,
Поне в пределите на този свят,
Но спорове кой с главна е заслуга,
Задълго сигурно ще продължат.

Лъжата, че са дъщеря и майка
В заблуда вкарва множество творци,
Вторачени във всяка запетайка
От митове за техните предци.

А Революцията, след отсрочка,
Е „връщане във изходната точка”*

*(Вж. „Merriam-Webster”)

4234.

За църквата ни няма безизходица,
Над всичките миряни свои бди,
Та всеки миг дежурна Богородица
Беди и горести да победи.

Помазана на Бога със роднинството
Тя съществува с образи безчет,
Обединени заедно в единството
На Бог, на Син и Дух Свети подред.

Спестяват се парите за лечители,
Молитвата е евтиният цяр
За слава на църковните обители
И на Всесилния Небесен Цар.

О, тя лекува без ограничения,
Но с изключение на възкресение.

4235.

Каквото друго и да ми говорите,
Аз убедено зная, че в съня
На бебетата и на прокурорите
Царят спокойствие и ведрина.

И двете групи нямат нарушения
Към правилата на законността –
Едните с липсата на престъпления,
А другите с непогрешимостта.

Грехът е пред едните в предусещане,
При другите отдавна е зад тях,
В леса на параграфите заклещен е,
Че даже не прилича и на грях.

Вървят те на законите по хребета
В очакване на възмъжали бебета.

4236.

*Наполеон създаде медал с надпис към
Бога "На теб небето, на мен Земята".*

Патриотизмът ярък на царете
Ме ужасява, но и удивлява,
Мислете си, че луд съм, както щете,
Но той е мор за цялата държава!

Със смърт започва и със смърт завършва
Под пряпорците, празнично развени,
Живота млад на младите прекършва
Чрез всичките злини (обединени).

И нацията вените отваря,
Тече не неговата кръв, а наша
И нея по традицията стара
От него я купува Богаташа.

Парите се превръщат във Закон,
За да пребъде неговият трон.

4237.

Един подлец умря скоропостижно,
Но след като прибра безброй отличия -
Занятие е подлостта престижно,
Властта я тачи и дори обича я.

Животът му бе пълен със награди,
Все отнапред платени и изстрадани,
Душицата изгодно си продаде,
Осигури си пиене и ядене.

Еднакво лош за всяка важна служба,
Той всяка вземаше без колебание,
Негодността заместваше със дружба

И стигна до Народното събрание,
Където в хор общественото мнение
Му уреди държавно погребение.

4238.

На тайния съдебен битпазар
Цари традиционно оживление,
Тук стоките без метър и кантар
Се харчат със сезонно намаление.

А сделките са с всякакъв размер
И както двойно им е счетоводството,
Доказват президент и премиер,
Че двойно им е съдопроизводството.

Изгодно се купува адвокат,
Но още по на сметка са съдиите
По новия метод, общопризнат,
Като в офшорка сметка им откриете.

И всичките търговци са честити,
Че правилно са вложили парите.

4239.

Безделието – хубав занаят,
(Прилежно упражняван от мнозина
Във този най-добър от всички свят),
Е на успеха главната причина.

Безделникът зает е с пиршества
Или със произнасяне на речи,
Държавата му плаща за това,
Да граби няма кой да му попречи.

Той славата отблизо е познал
В съюз със като него много други,
А с орден, звание или медал
Се плаща липсата му на заслуги.

И титла се присъжда на най-смелия:
„Герой на всемогъщото безделие”.

4240.

„Mein Gevissen heisst Adolf Hitler“.
(Reichsmarschal Hermann Göring)

Преименуване на съвестта!
Какво неимоверно постижение!
Така разграничават личността
От сторени и бѣдни престѣпления.

Добрият папа бе го сътворил
Чрез търговията със индулгенции,
А после Хитлер бе го продължил,
Но без да има авторски претенции.

Войниците му с бяс неуморим
Убиваха, но със души пречистени
След клетва пред водача си любим,
Превъщайки лъжите му във истини.

Това явление всеопрощаващо
Изглежда ще е вечно процѣфтяващо!

4241.

„Голям партиец” беше заклинание,
Съседите трепереха от страх
И чувстваха с голямо основание,
Че той заплаха явна е за тях.

Заселен беше със постановление
В дома на собственик чрез съд убит
И ползваше по свое усмотрение
Неща от чуждия домашен бит.

Със взор до смърт пренебрежителен
Се качваше в служебната кола
И никой тук не беше положителен

Какви са пъклените му дела,
Но казваха, че той се занимава
На хората живота да скъсява.

4242.

За втората подред жена на краля*
Поръчват ексектор чак от Франция,
Където не един клиент познал е,
Че коли безпогрешно и с гаранция.

Най-важното за хората-палачи
Е славата за чисти изпълнения
И затова поставят им задачи
Лица със най-различни убеждения.

Менят се властите, но те остават –
Между живота и смъртта посредници,
И тази връзка ведро продължават,
Подготвяйки обучени наследници.

А щом измрем все нявга всички ние,
Света един от тях ще го закрие.

*Хенри VIII

4243.

Изпълнен с безпощадни разсъждения
На скромността под мамещата власт
Днес преразглеждам своите убеждения,
Че горд самотник някакъв съм аз.

Край мен чрез любовта на милионите
Усещам вожда ни, велик и млад,
Съдии с параграфи от законите
За всички ни създават благодат.

Навред щастлив съм в тяхната компания,
Не съм самин, при тях съм приютен,
Каквото и да има гнило в Дания,
Те казват ми, че то не е за мен.

Дори и Бог, обгърнат с тиха скука,
Чрез Библията ми гостува тука.

4244.

Всевишният е запознат отдавна
С изгодата от двупартийността
(И католическа, и православна)
За равновесието на света.

Във рая партия от херувими
Той предвидливо нявга е съсздал
И после партия от серафими,
На двете за да бъде идеал.

От своята хазна и двете храни,
Разменя им местата както ще,
А да го словославят са призвани
Навсякъде и неуморно те.

На вярващите Той чрез тях говори
И няма кой властта Му да оспори.

4245.

Човекът, който пълни своя век
На робските режими със прослава,
Прилича все по малко на човек
И в нещо друго се преобразява.

В безлика неодушевена твар
Той постепенно бавно се превъща,
А тягата да търси господар
Навярно вътрешно му е присъща.

Обхванат е от непомръкващ бяс
Да служи с гръб превит, да се хареса,
И да узнае първи между нас
Печалбите от робството къде са.

Дори ще бъде пръв приет и в рая,
Защото как да слави Бога знае.

4246.

С надежда в бъдното отправям взор,
Злодеи знам, че винаги ще има,
Героите под кървав трикольор
Ще ги громят за Правдата любима.

Едните раждат другите безспир,
За да не стихва никога борбата,
Не може между тях да има мир,
Мир няма между Бог и Сатаната.

Крале и папи с имена-числа
Участват в смъртоносна надпревара,
Опитвайки чрез меч или стрела
Да облекчат на Правдата товара.

И много често си въобразяват,
Че в своите стремления успяват.

4247.

След присвояването на звездите
Червената завера на поетите
Лъжите си отправя в низините
На най-нещастната между планетите.

От името на пролетариата
Твърдяха, че човешките страдания
Ще спрат и ще настъпи Свободата...
Прекрасни, но напразни обещания.

Кого ли е измамата спасила
Чрез силата да буди възхищение?!
Към ада само пътя е покрила
С възможно най-добрите намерения.

И украсява своите кабинети
С портрети на избитите поети.

4248.

Да защитаваш стихове чрез проза,
Тъй както често случва се у нас,
Е най-безмислената симбиоза,
Доказваща, че ти не си във час.

„Добри са тези стихове! Четете!”
Се горещи маститият критик,
А аз си казвам „Жал ме е, поете,
Така че те прославят в този миг.”

Стихът е свикнал себе си да пази,
Не са му нужни помощи отвън
На ЦК, КГБ, ДС и Щази
Със насърчителен камбанен звън.

Защото опитът да бъде хвален
Превръща се във призив погребален.

4249.

Очакването на освободител
Е паметна народностна мечта,
В сърцето си я носи всеки жител,
На епидемия прилича тя.

От робство ни освободи Русия,
На себе си за да сме роби днес,
Но тази незавидна орисия
Е част от всенародния прогрес.

Незнание съвместно с глупостта ни
Вилнеят в Министерския съвет,
Където неизменна ще остане
Достойна смяна векове наред.

Дали след опита с освободители,
Не се надяваме на поробители?